

Māris Bortņikovs

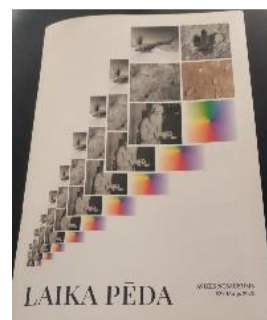
Mežoņi

luga

2024

Avīzes
Nosau-
kums

Luga ir viena no lugu konkursa "Krāsainās lugas" 2024 uzvarētājām un ir publicēta mēnešraksta "Avīzes nosaukums" 2025 gada maija numurā "Laika pēda".

Darbojas:

Moira – pirms pensijas, pensijas vecuma sieviete.

Pilots – vīrietis, gadi 30 – 50.

Koko – sieviete, gadi 30 – 40 (jaunāka par Pilotu).

1.aina

Kopnīte. Nakts.

Pilota vienvietīgā istaba – gulta, dīvāns, skapis, neliels ledusskapis. Pie sienas karājas plakāti ar kailām sievietēm, piedauzīgās, vulgārās pozās.

Atvērās istabas durvis, no gaitenā, tumšajā istabā, iespīd gaismas stars. Moira, kā zaglīgs siluets, caur gaismas staru lēnām, kautrīgi, ienāk istabā, nopētot to. Durvis paliek atvērtas.

Moira sāk izpētīt istabu, pacilā, nopēta dažādus sadzīves priekšmetus. Dodas uz drēbju skapja pusi, atver to, nopēta drēbes. Viņa izņem no skapja kreklu, maigi paosta to, ar plaukstām pagludina, ieliek atpakaļ skapī. Viņa izņem no skapja džemperu, maigi ar pirkstiem noglāsta, maigi, lēni izosta džemperu, ieliek to atpakaļ skapī.

Negaidot, istabā ienāk Pilots, ieslēdz gaismu.

Kādu brīdi viens uz otru skatās.

Pilots. Es atvainojos, ko jūs darāt manā istabā?

Pilots samulsis pienāk pāris soļus tuvāk Moirai, nopēta viņu. Viņa izvairās skatīties viņam acīs.

Pilots. Jūs esat zagle? Esat atnākusi mani apzagt?

Moira (*nervozī*). Tiešām? Izskatos pēc zagles? Man kaklā karājas pārles...

Pilots. Ko tu dari manā istabā un, vispār, kā tu tiki iekšā?

Moira (*samulsusi*). Samaksāju komandantei - ar naudu var atslēgt jebkuras durvis.

Moira nervozī apsēžas dīvānā, izvelk no rokassomiņas blašķi, iedzer – vienreiz, otrreiz, trešoreiz. Pilots ar aizdomām vēro viņu.

Pilots. Tev problēmas ar alkoholu?

Moira. Problēmas ar alkoholu man ir tikai vienreiz gadā – tavā dzimšanas dienā!

Moira pieceļas, sāk nervozī staigāt pa istabu, dzert vairākas reizes pēc kārtas.

Pilots (*apjucis*). Kā tu zini, ka šodien ir mana dzimšanas diena?

Moira apsēžas dīvānā, uzgriež muguru, tā, lai Pilots neredzētu seju.

Moira. Es...es... es esmu tava mamma.

Pauze. Pilots sagremo viņas teikto.

Pilots (*dusmīgi*). Ej prom! Un neaizmirsti samaksāt, lai aizslēdz durvis!

Moira. Es negaidu, ka tu mani pieņemsi. *(Pauze)*. Es saprotu tev vajadzēs laiku – nedzen mani prom. Aprunāsimies.

Pilots *(apmulsis)*. Kāpēc tagad...? Kāpēc tieši tagad? Kāpēc tu esi atnāksi?

Moira *(pieceļoties)*. Es tevi beidzot atradu. Tu, kā neredzams spoks, dzīvoji blakus.... Es domāju par tevi. Nekad neesmu tevi aizmirsusi. Es visu laiku skaitīju cik tev gadu. Man bija grūti iedomāties ka kāda, sveša sieviete, silda tavas mazās rociņas. Piedod, *(iedzer)* es esmu nesakarīga – man grūti runāt. Skaidrā es nevarētu atnākt – man nepietiktu drosmes.

Pilots *(dusmīgi)*. Nekā tāda nebija – es uzaugu bērnu namā. Neviena māte man neteica, ka viņa mani mīl. Neviena sieviete manas rokas nesildīja. Es apzināti darīju visu, lai izskatītos pēc nevīžas – nemazgājos, slikti mācījos. No visas sirds centos, lai neviena cita mani negribētu. Es cerēju, ka tu atgriezīsies pēc manis. Kad nebiju skolā, sēdēju uz bērnu nama sliekšņa, cerībā ka tu pārdomāsi un atgriezīsies. Visu laiku bubināju zem deguna “Kur tu esi? Kur tu esi? Es tevi gaidu. Lūdzu, nāc pie manis. Lūdzu, nāc pie manis. Atgriezies! Es esmu tev svarīgs – es esmu tev vajadzīgs.”

Moira. Piedod, es biju jauna, paliku stāvoklī. Tavs tēvs bija vecāks, precējies, manās acīs liels un ietekmīgs. Es atļāvu viņam manipulēt ar sevi. Pati uzaugu nabadzībā, solīja, ja darīšu visu kā viņš teiks būšu bagāta un slavena, un mīlēta, un visu, visu par ko es sapņoju... Paliku stāvoklī, man teica, ka tās ir beigas tam kas nebija sācies. Pēc pāris gadiem tavs tēvs nomira, bet es nevarēju tevi atrast. Ar aizvērtām acīm turpināju ceļu, pa kuru ejot biju tevi ziedojusi.

Pilots. Kāpēc tu netaisīji abortu?

Moira. Tā dara tikai mežoni.

Pilots. Nē, mežoni ir tie, kuri savam bērnam izbūvē pamatu nelaimīgai dzīvei. *(Pauze)* Es stundām ilgi varēju sēdēt uz bērnu nama sliekšņa un izdomāt visādas runas. Es nezināju, kā jutīšos tevi ieraugot. Man bija scenāriji visiem gadījumiem. *(Pieejot pie ledusskapja)*. Man bija scenārijs ko teikt ja būšu dusmīgs. *(Izņemot alus pudeli, no ledusskapja)* Man bija scenārijs ko teikt ja man būs žēl. *(Dusmīgi atverot alus pudeli, pret galda malu)* Es biju izdomājis, ko es teikšu, ja ieraugot sajūtišu naidu. Bet tagad, kad tas ir noticis - es neko nejūtu.

Pilots apsēžas uz galda, iedzer no pudeles.

Moira. Varbūt tāpēc, ka tu esi iedzēris.

Pilots *(paceļot pudeli tostā)*. Neko... un tas ir pirmais aliņš šodien.

Gara pauze.

Moira. Tev mugurā pilota uniforma? Tev ļoti pietāv. Tu esi kļuvis par pilotu?

Pilots *(skeptiski)*. Es vairs nenēsāju tevis doto vārdu – visi mani sauc par Pilotu, bet es neesmu tāds pilots, nekad neesmu bijis lidmašīnā. Tu esi naiva, ja domāji, ka piloti dzīvo vienvietīgā numurā, kopmītnē.

Moira. Kāds pilots tu esi?

Pilots. Es tēloju pilotu pieaugušo filmās. *(Skeptiski)* Atvainojos, ka tāds iesvīdis - tikko atgriezos no reisa, neesmu vēl paspējis ieiet dušā.

Moira. Nopietni?

Pilots. Prieks redzēt, ka tu esi vīlusies.

Moira. Tev ir sieva? Draudzene? Līgava?

Pilots. Bija sieva, šķiramies.

Moira. Viņai nepatika tava nodarbošanās?

Pilots. Tieši pretēji – iepazīnāties Milāna – Rīga reisa laikā.

Moira. Tev patīk tava dzīve? Tava nodarbošanās?

Pilots. Īstenībā es esmu kautrīgs, bet ar skaistu sievieti neviens vīrietis nav kautrīgs.

Moira. Un ja tava skatuves partnere ir neglīta.

Pilots. Seksā visi cilvēki ir skaisti.

Moira. Tas ko tu man tagad saki, to ir pretīgi klausīties.

Pilots (*paceļot pudeli tostā*). Tā ir dzīve, kuras pamatus tu man ieliki.

Moira. Es arī esmu aktrise. Es filmējos lielās dārgās filmās. Mana labākā filma ir “Pazuduši caurvējā” - skaista filma ar nelaimīgām beigām.

Pilots (*vienaldzīgi*). Es gan varu lepoties, visām manām filmām beigas vienmēr ir laimīgas.

Moira. Tagad, slavena es esmu tikai kino vēstures grāmatās. Kritiķi mani sauc par slinku. Sākumā es tēloju mazmeitas, pēc tam meitas, pēc tam mātes, vecmāmiņas, tagad jau tēloju aizgājējas. Sen nav bijusi nevienas vērtīga loma. Scenāriji, kurus man sūta, ir tik garlaicīgi, es pat viņus nelasu – izlasu tikai to, kas attiecas uz mani. Kino ir palicis bez saturisks – tikai forma, bez satura. Gribās, atkal, būt daļai no kaut kā liela, pilnīga un mūžīga.

Pilots (*nokaitināts*). Beidz runāt! – Tava dzīve mani neinteresē. Es tevi sapratu - atteicies no manis slavas dēļ. Tagad, kad saviem faniem esi nevajadzīga atkūlies pie manis.

Moira. Nē, tā tas nav. Tu vienmēr esi bijis svarīgs. Kā neredzams spoks, tu vienmēr esi man blakus. Es gribu tev pastāstīt par sevi, gribu iepazīt tevi.

Pilots. Būt dzīvam nekad man nav sagādājis prieku. Un tas viss pateicoties tev – neglīta bērnība mani uzaudzina par neglītu cilvēku. Visi, kuri mani pazīst, nevar mani ciest. Un godīgi sakot, es pats sevi arī nevaru ciest.

Moira. Pēdējā laikā bieži par to domāju. - Jocīgi, ka mēs gaidām atzinību no cilvēkiem, kuri mums pašiem nepatīk.

Pilots. Iedomājies, pat mana bijusī sieva – pat viņa tevi ienīst. Sieva, mana mūža mīlestība mani pameta ne tāpēc, ka guļu ar citām sievieti, bet tāpēc, ka es, pēc viņas teiktā – nemāku runāt. Viņa saka, - ja zēnam bērnībā nav mātes, viņš tā arī neiemācās sarunāties ar sievietēm. Es esot emocionāli nepieejams. (*Pauze, iedzer.*) (*Paceļot pudeli tostā*) Mana mamma – zēna pirmā mīlestība!

Moira. Es varu atlīdzināt. Es varu izvilkt tevi no šīs... miskastes.

Pilots. Man bērnībā bija tikai divi sapņi – pirmais, tu pēc mani atgriezies, otrais – kļūt par pilotu. Ne viens, ne otrs nepiepildījās. Lai kļūtu par pilotu vajadzēja daudz naudas. Tev nauda, kā redzu bija. Jocīgi, savu sapni, par pilotu man izdevās nomaskēt. Bet sapni, pēc tevis tā arī nav neizdevās. (*Pauze*) Es dzīvoju, daudziem nesaprotamu, dzīvesveidu. Bet es vairs nemāku savādāk – citu dzīvi es neesmu redzējis.

Moira. Es varu parādīt pasauli, daudz skaistāku par šo. Es iemācīšu tevi dzīvot savādāk.

Pilots. Un kas man jādara – jātēlo, ka es tevi mīlu. *(Skeptiski)* Visu laiku būšu darbā - tas ir tas ko es daru – tēloju, ka mīlu sievietes, kuras nemīlu. Es tevi nemīlu un nekad nemīlēšu – tu esi sveša sieviete.

Moira. Cik viņi tev maksā, lai tu mīlētu tās sievietes? Es izrēķināšu cik stundas palikušas līdz mūža galam un samaksāšu. Samaksāšu arī par laiku, sākot no bērnības, līdz šodienai. Samaksāšu par visu, ko es esmu tev nodarīju.

Pilots. Tas ir nožēlojami - sieviete gatava maksāt, lai viņu mīlētu. Tu izskaties, kā tukša, nemīlēta čaula, kura apkārusies ar pērlēm klaiņo pa Pasauli. Izskaties pēc vārns, kura apkārusies ar zeltu. Tu esi veca grezele, kura ir palikusi viena, bez saviem faniem un pielūdzējiem. Es tev nebiju svarīgs, es neesmu tev svarīgs, un nekad nebūšu!

Moira *(dusmīgi)*. Pat ja nepieņemsi mani, es vienmēr palikšu tava māte. Domās dzīvošu tev blakus, mūžīgi mūžos – tā pat kā tu man!

Pilots izdzer, ar skaļu troksni izmet alus pudeli miskastē.

Pilots *(skeptiski)*. Tu esi vāja sieviete. Tagad modē spēcīgas – tu esi izgājusi no modes, nav brīnums, ka taviem skatītājiem tevi nevajag.

Moira *(dusmīgi)*. Bērnu mīlestības priekša visas sievietes ir vājas!

Pauze.

Pilots. Kāpēc tu atnāci pie manis uz manām mājām?

Moira *(dusmīgi)*. Jo te, tavā krātiņā, nezinu, kā to savādāk nosaukt, tu no manis nevari aizbēgt. Ja es būtu pienākusi uz ielas, tu aizbēgtu.

Pilots. Kā tu mani atradi?

Moira. Noalgoju privātdetektīvu. Prasīju, lai viņš tevi atrod, bet neko par tevi nestāsta – tikai pasaka, kur tu dzīvo un parāda bildi. Es pati gribēju par tevi, no tevis uzzināt.

Pilots. Nu, tādu dzīvi tu man piešķīri - bērnu namu, augstskolā netiku, jo nebija naudas. Tagad dzīvoju kopnītēs un daru to, par ko cilvēki viebjas un ķīķina.

Pauze.

Moira. Labi, *(pieceļoties)*. Es atnākšu nākamgad, atkal tavā dzimšanas dienā, varbūt domāsi savādāk. Tu mani joprojām mīli, tikai tu to vel nezini.

Pilots. Es neesmu tev svarīgs – tu esi atnākusi tikai tāpēc, ka neviens tevi nemīl.

Moira. Tu esi man svarīgs. *(Pauze)* Iešu, atnākšu nākamgad tavā dzimšanas dienā.

Pilots. Es vairs neesmu bērns, kurš ilgojas pēc mammas. Svarīga tu man biji tos astoņpadsmit gadus, kurus nosēdēju uz bērnuma sliekšņa tevi gaidot.

Moira. Es atnākšu nākamgad.

Gara pauze.

Moira pieceļas, aiziet.

Pauze.

Pilots apsēžas, lēnām, domīgs dzer no pudeles.

Istabā, piekļauvē pie durvīm, un neaicināta ienāk Koko, ar puķu podu rokās.

Koko. Sveiks, jubilār! Zinu, zinu, zinu - tev nepatīk, saņemt dāvanas. Īsti draugi tāpat tevi apsveiks – gribi, vai negribi.

Viņa noskūpsta Pilotu uz vaiga, viņš nereaģē – sēž un domīgi, skatās vienā punktā.

Koko. Es tev nopirku telpaugu, tā lai tev būtu kāds par ko rūpēties, kāds kurš tevi gaida.

Viņa noliek podu uz grīdas. Atiet, pēta vai ir atradusi īsto vietu. Paceļ podu, pārnēs uz citu vietu, nopēta. Paceļ pārnēs uz citu vietu.

Koko. Uz etiķetes bija rakstīts – gaišā vietā, bet ne tiešos saules staros. Jālaista vienu reizi nedēļā, vēlams ar vārītu, atdziestu ūdeni, jo nemīl barības vielas. *(Nopētot Pilotu).* Tev nepatīk?

Pilots beidzot pievērš viņai uzmanību.

Pilots. Es nemāku saņemt dāvanas.

Koko. Es tev iemācīšu. Tagad, tev jāpasaka paldies!

Pilots *(nopētot augu, skeptiski).* Un, kas man jāsaka, ja man tā dāvana nepatīk?

Koko. Arī tad jāsaka paldies! Paldies – saka ne jau par dāvanu. Paldies saka par to, ka tam otram, kurš tev dāvina tu esi svarīgs. Ja viņš ir atnācis tevi apsveikt – tā tad tu esi svarīgs.

Pilots. Un ja es to cilvēku ienīstu?

Koko. Arī tad nekas nemainās. Arī tad jāsaka – paldies! Tu, protams vari ienīst, bet, ja viņš ir atnācis tu esi svarīgs. Nevienš neapsveic cilvēku, kurš nav svarīgs, pat ne ar skūpstu. Pat ne ar īsziņu. Nevienš netērēs laiku, lai rakstītu apsveikumu cilvēkam, kurš viņam nav svarīgs.

Pilots. Paldies! Laistīšu vienu reizi nedēļā ar vārītu, atdziestu ūdeni.

Koko vēlreiz pienāk pie Pilota, noskūpst uz otra vaiga.

Koko. Skūpst uz otra vaiga – tas veiksmei! Man jāiet, kamēr *boyfriends* nav ieraudzījis, viņš ir ļoti greizsirdīgs, atkal uzsītīs zilu aci.

Pilots. Man liekas, ka tevī dzīvo vairāk mīlestības, nekā viņš būtu pelnījis.

Koko. Man liekas, ka tevī dzīvo vairāk mīlestības, nekā tu izradi.

Pilots. Man liekas, es nepazīstu daudz cilvēcīgu emociju, ne tikai mīlestību.

Koko. Viss ir ļoti vienkārši. Kad tu ej uz pirmo satikšanos ar citu cilvēku, tu īstenībā ej uz pirmo satikšanos ar sevi. Iemīlēties citā cilvēkā nozīmē iemīlēties sevī. Mīlēt otru cilvēku, nozīmē mīlēt sevi. Dusmoties uz otru cilvēku, nozīmē dusmoties uz sevi. Ienīst otru cilvēku, nozīmē ienīst sevi. Kamēr jebko no minēta tu dari ar otru – tu dari to ar sevi. Ja tu ienīsti otru - tu ienīsti sevi. Ja tu mīli otru – tu mīli sevi.

Pilots. Kā tu to visu zini?

Koko *(smejoties).* Es daudz skatos filmas.

Pilots *(smejoties).* Cerams, ka ne manējās.

Koko. Mani vienmēr ir izbrīnījis - kā tik skaists cilvēks, kā tu, var būt nelaimīgs.

Pilots. Jā, taisnība, man ir depresija mūža garumā, jau kopš bērnības.

Koko. Depresija rodas no neizmantota potenciāla. Ja nevari darīt darbu, kuru mīli – tu kļūsti depresīvs. Ja alkoholisms aptur darīt lietas, kurās viegli vari gūt panākumus – rodas depresija. Ja nēsā daudz mīlestības pret kādu, bet nevari viņam atdot – tev rodas depresija. Bērnībā bija daudz mīlestības pret vecākiem, bet viņi to neņēma? – Tevī piedzima pirmā depresija. Kamēr dzīve nedos iespēju atdot – tu staigāsi depresīvs. Neatdotas mīlestības depresija var atmosties jebkurā vecumā. Citiem tā atmostas pensijas vecumā – citiem bērnībā.

Pilots. Tu tiešām esi gudra.

Koko (*smejoties*). Es jau tev teicu – es daudz skatos filmas.

Pilots. Paldies, ka es tev esmu svarīgs. (*Pauze*) Ja tavš puisis paceļ roku, sauc mani.

Koko uzsmaida, aiziet.

2.aina.

Pilota vienvietīgā istaba. Tumsa.

Tagad, vietā pie sienas, kur bija piedauzīgo sieviešu plakātu karājas plakāti ar filmām, kurās filmējusies Moira. Telpaugs, kuru uzdāvināja Koko, paaudzies par vienu gadu – krietni lielāks.

Pilots ienāk istabā – tagd viņam mugurā vairs nav pilota uniformas.

Viņš ieslēdz gaismu un pieiet pie ledusskapja, izņem alus pudeli, pret galda virsmu attaisa.

Apsēžas, dzer.

Pilots pieceļas, sāk staigāt pa istabu, gatavo runu.

Pilots. Atnāci? Es jau domāju, ka nenāksi. Paldies, ka atnāci. Es noskatījos visas tavas filmas – tik tiešām sliktas, bet man patika. Skumji iedomāties, ka drīz es visu noskatīšos, un beigsies – nebūs nevienas filmu, kur tevi var redzēt. Jā, un “Pazuduši caurvējā” ļoti patika. Tik tiešām – tu tajā filmā esi laba! Atvaino, ka es tik slikti pret tevi izturējos. Man vajadzēja laiku. “Pazuduši caurvējā” tava varone teica: “Es ticu, ka starp mums būs mīlestība, bet tikai tad ja mēs nerunāsim par to dzīves daļu, kuru neesam nepavadījuši kopā.” Tu saproti par ko es runāju. Nu, tev kā aktrisei vajadzētu to zināt. (*Pauze*) Es vairs neesmu pieaugušo filmu zvaigzne. Draugi mani tagad sauc par Henriju – tevis dotajā vārdā. Man ļoti patik vārds Henrijs. Kāpēc tu man izvēlējies tādu vārdu?

Istabā ienāk Koko ar milzīgu puķu podu rokās.

Koko. Ar ko tu runā?

Pilots neatbild, apsēžas, iedzer no pudeles alu.

Koko. Es tikai gribēju tevi apsveikt. (*Pasniedzot puķu podu*) Tavš augs jau izaudzis, tagad būs jāpārstāda.

Noskūpst viņu uz vaiga.

Pilots. Paldies!

Paņem puķu podu, noliek uz grīdas.

Koko. Tu kādu gaidīji? Kādu citu?

Pilots. Kāpēc tu domā, ka es kādu gaidu?

Koko. Sapucējies... Parasti tu esi nevīžīgs.

Pauze.

Pilots. Es gaidu savu mammu.

Koko. Es nezināju, ka tev ir mamma.

Pilots. Visiem ir mamma. *(Pauze, iedzer).* Viņa bija atnākusi pagājušogad, manā dzimšanas dienā. Un es atkal, kā mazs bērns, gaidu viņu. Kādreiz pie bērnu nama durvīm gaidīju. Cerēju, ka viņa pārdomās un atgriezīsies pēc manis. Tagad, pieaudzis cilvēks, atkal sēžu un gaidu. Pagājušo gad sarunāju visādas muļķības – teicu, ka es esmu viņai vajadzīgs, tikai tāpēc, ka neviena cita nav. Teicu, ka viņa meklē kādu, kurš viņu mīlētu. *(Uztraucies).* Ir jau vēls – kur viņa kavējas?

Koko. Atnāks, esmu droša, atnāks. Tava dzimšanas diena beidzas pusnaktī – viņai ir laiks. Mamma vienmēr paspēj – redzēsi, atnāks, pulkstenis pat nepaspēs nozvanīt pusnakti, kad viņa būs šeit. *(Noskūpst Pilotu)* Skūpst uz otra vaiga veiksmi un es eju.

Koko dodas prom, ierauga Moiras filmu plakātus pie sienas.

Koko. Es nezināju, ka tev patīk Moira Mendijs Soula.

Pilots. Tu viņu zini?

Koko. Jā!!! Es zinu no galvas visas viņas filmas. Man viņa patīk, pat tajās filmas, kuras visi sauca par sliktām. Kā viņa pati saka – “Tās ir sliktas filmas, kuras pat necenšas būt labas. Nemeklējiet deserta baudu sliktā konservā.” Kino pasaule par viņu jau bija aizmirsusi – iebalzamējusi, norakstījusi vēsturē. Tagad, pēc pēdējās filmas “Klusumā zem tīkla” viņa atkal ir slavena. Paredz, ka viņa dabūs “Oskaru” par labāko pirmā plāna lomu. Kā es gribu, lai viņa uzvarētu. Es viņu dievinu! Tu neesi neko dzirdējis?

Pilots. Es avīzes nolasu un ziņas neskatos.

Koko. Pateicoties tai filmai, viņa atkal ir slavena. Pateicoties viņas tēlojumam, filmu nomīnē visos lielajos festivālos. Viņa atkal sastaigā pa sarkano paklāju, visi viņas priekšā klanās. Pēc daudziem klusuma gadiem, skatītāji atkal viņu mīl. Viņa atkal ir liela zvaigzne – es pat teiktu polārzvaigzne. Viņa, tagad, ir lielāka, kā nekad.

Koko aiziet.

Pilots paliek sēžot. Kādu brīdi sēž.

Pauze.

Pulkstenis nozvina vienreiz.

Pulkstenis nozvina otrreiz.

Pulkstenis nozvina trešoreiz.

Pulkstenis nozvina ceturto reizi.

Pulkstenis nozvana piekto reizi.

Pulkstenis nozvana sesto reizi.

Pulkstenis nozvana septīto reizi.

Pulkstenis nozvana astoto reizi.

Pulkstenis nozvana devīto reizi.

Pulkstenis nozvana desmito reizi.

Pulkstenis nozvana vienpadsmito reizi.

Pulkstenis nozvana divpadsmito reizi.

Pusnakts ir iestājies.

Gara pauze - klusums.

Pilots vientuļi paliek sēžot.

Lēnām satumst.

Beigas.